

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΤΥΠΑΛΔΟΣ ΧΑΡΙΤΑΤΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΤΥΠΑΛΛΟΣ ΧΑΡΙΤΑΤΟΣ

ΚΑΚΩΣ οί νεώτεροι "Ελληνες ἔπραξαν καθ' ἡμᾶς ἐπονομάσαντες "Αρείου Πάγον τὸ ἀκυρωτικὸν Δικαστήριον, καθὼς ὄφειλον νὰ διαφυλάξωσι τὴν σεμνοτάτην τῶν ὀνομασιῶν πρὸς ἀνασύστασιν πραγματικὴν ἠθικοῦ δικαστηρίου ἐπὶ εὐρυτέρων μάλιστα τῶν τοῦ ἀρχαίου βάσεων καὶ εἰδικῶς ἀσχολουμένου περὶ τὴν ἐνδελεχῆ ἔρευναν καὶ ἐκτίμησιν τῶν πράξεων καὶ τοῦ καθ' ὄλου βίου τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν καὶ δι' ἐτυμηγορίας αὐστηρᾶς δικαίας καὶ ἀμερολήπτου βραβεύοντος καὶ πολλαχῶς τιμῶντος τὴν μνήμην τῶν ἐκάστοτε ἐπ' ἀρετῇ, αὐταπαρνήσει καὶ φιλοπατρία διαβιωσάντων ἀνδρῶν. Νῦν μάλιστα μεγίστη ἀνάγκη τοῦ τοιοῦτου δικαστηρίου παρίσταται, ὅποτε τὰ ἦθη τοσοῦτον διεφθάρησαν, ὥστε ὁ ἐγωϊσμὸς καὶ τὸ κακῶς ἐνοούμενον ἀτομικὸν συμφέρον ἐστήρυσαν πᾶσαν πηγὴν, ἐξ ἧς ἠδύνατο ν' ἀναβλύσωσι γενναῖα καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ ἐφυγάδευσαν ἐκ τοῦ τόπου τῆς γενέσεως αὐτῶν πᾶν ἰδεῶδες τοῦ καλοῦ τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ ἀληθοῦς· ἂν τοιοῦτο δικαστήριον ὑφίστατο, οὔτε τὸ ἡμέτερον Ἐθν. Ἡμερολόγιον θὰ ἠναγκάζετο ἐκ τῶν ἐνόντων καὶ ἐξ ἀτελῶν πληροφοριῶν καὶ ἡμιτελῶν εἰδήσεων νὰ ἀναγράφῃ κατ' ἔτος βιογραφικὰς σημειώσεις τῶν διαπρεψάντων ἀνδρῶν, καὶ ἡ μνήμη τοῦ **Ἰωάννου Τυπάλλου Χαριτάτου** θὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ θέμα Πανελληνιον. "Οτι δὲ μεγίστη ἠθικὴ πικρόρρησις θὰ ἐγεννᾶτο καὶ εὐγενὴς πρὸς ἀρετὴν ἀμιλλα τῶν ἀτόμων καὶ οἰκογενειῶν, ἂν τοιαῦται τιμητικαὶ ἐτυμηγοριαὶ ὑπὸ τοιοῦτου σεμνοπρεποῦς καὶ πανελληνίου Ἀρείου Πάγου ἐξεδίδοντο ἐκάστοτε, οὐδεὶς ἐχέφρων βεβαίως ἠδύνατο νὰ μὴ ὁμολογήσῃ· ἐνῶ νῦν ὅλως τούναντίον οἱ σημερινοὶ "Ελληνες ἔχουσι πλείστους λόγους νὰ παρορμῶνται εἰς καταδολιεύσιν τῶν νόμων, εἰς καταπάτησιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἄλλου, εἰς ἀσεβῆ καὶ φανεράν παράβασιν τῶν τῆς Θείας ἡμῶν Θρησκείας ὑπαγορεύσεων καὶ νουθεσιῶν καὶ εἰς παντελῆ παραμέλησιν παντός ἐν γένει θρησκευτικοῦ, πολιτικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ οἰκογενειακοῦ καθήκοντος. Πρὸ παντός ὅμως ἄλλου αἰτίου, δύο εἶνε οἱ σπουδαιότεροι καὶ μέγιστοι παράγοντες τῆς παρουσίας ἐκλύσεως τῶν ἠθῶν καὶ ἐπομένως τῆς κατατρυχούσης ἡμᾶς σημερινῆς κακοδαμονίας, τῆς ἀπειλούσης ὅσον οὔπω νὰ καταστρέψῃ πρόρριζα πᾶν ὅ,τι καλὸν καὶ ὑγιές, αἰῶνες πλείστοι ὅσοι μοχθήσαντες, ἐκληρονόμησαν εἰς τοὺς ἀπογόνους τῶν γιγάντων τῆς ἀνθρωπότητος· πρῶτον τὸ ὅλως ἀκαταδίωκτον καὶ σχεδὸν τιμώμενον καὶ περὶ πολλοῦ θεωρούμενον, ἐπιδεικτικὸν καὶ ἐθνοφθόρον κέρδος, τὸ ἐκ τῆς αἰσχρᾶς συναλλαγῆς καὶ ἀπειπολήσεως τῶν συνειδήσεων προερχόμενον, καὶ δεῦτερον ἡ μετ' ἄκρας ἀκηδίας οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ

μυκτηρισμοῦ ἐκ μέρους τῶν ἐπιτηδείων παρερχομένη ἀφανῆς καὶ ἀνεπίδεικτος ἀρετὴ τῆς εὐαριθμοτάτης σήμερον καὶ ὅσον οὐπὼ ἐξαλειφθησομένης τέλεον χορείας τῶν ὀλιγίστων ἐναρέτων, τιμίων, εὐσυνειδήτων καὶ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἰδανικοῦ τῆς πατρίδος θιασωτῶν.

Ἡ καταπιέζουσα σήμερον τὴν ἑλληνικὴν κοινωὴν ἠθικὴ νόσος εἶνε καὶ χρονιωτάτη καὶ ὀργανικὴ καὶ σχεδὸν ἄνευ ἐλπίδος ἢ θεραπεία αὐτῆς· ἀνάγκη γενναιοτάτων μέτρων καὶ τεχνικωτάτων ἐγχειρίσεων, ἄλλως τὸ πᾶν ἀπώλετο· ἂν δὲν σπεύσωμεν διὰ ὀρακοντείων ἀφ' ἐνὸς νόμων νὰ πατάξωμεν τὴν λυμαινομένην ἡμᾶς ἠθικὴν γάγγραιναν τὴν διὰ σηψαιμικῶν ἤδη φαινομένων ὑποδηλοῦσαν τὸ ἐγγίζον κοινωνικοπολιτικὸν τέλος τῆς Ἑλλάδος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐγκαρδιώσωμεν καὶ στηλώσωμεν τοὺς ὀλίγους ὡς ἐκ θαύματος ἐναπομείναντας τοῦ καθήκοντος ἐραστὰς, καὶ προτρέψωμεν οὕτω καὶ τοὺς λοιποὺς εἰς μίμησιν, ἃς ἐτοιμασθῶμεν ἐν μακαρίᾳ ἀμεριμνησίᾳ καὶ φαυλικῇ ἀναλγησίᾳ ἀναμένοντες τὸν μετ' ὀλίγον ἐπελευσόμενον τυφῶνα, ὅστις θὰ συμπαρασύρῃ ἅπαντας ἡμᾶς εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς κοινωνικῆς, πολιτικῆς καὶ ἔθνικῆς ἀποσυνθέσεως.

Εἰς τῶν εὐαριθμοτάτων εὐπαιδευτῶν ἐπιστημόνων, ἐναρέτων πολιτῶν, τὰ μάλιστα εὐσυνειδήτων πολιτευτῶν καὶ τοῦ καθήκοντος ζηλωτῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ὑπῆρξε καὶ ὁ *Ἰωάννης Τυπάλδος Χαριτάτος*.

Ἐγεννήθη ἐν Ἀηξουρίῳ ἐν τῇ εὐάνδρῳ τῆς Κεφαλληνίας πόλει τὸ 1819 ἐκ γονέων τὰ πρῶτα φερόντων διὰ τε τὰς ἀρχαίας οἰκογενειακὰς φιλογενεῖς παραδόσεις, καὶ διὰ τὰς ἐπιτοπίους πολυειδεῖς κοινωνικὰς εὐεργεσίας. Διδασθεὶς τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῇ γενετείρᾳ, ἀπεδήμησε πρὸς ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν εἰς τὴν ἐσπερίαν Εὐρώπην, καὶ ἐφοίτησεν εἰς τὰ Πανεπιστήμια Πίζης, Σιένης, Φλωρεντίας καὶ Παρισίων, καταγιγνώσκων μὲν ἰδίᾳ εἰς τὴν ἰατρικὴν, ἧς καὶ ἐγένετο διδάκτωρ, ἀλλὰ φύσει ὦν φιλομαθὴς καὶ ἐξερρευνητικὸν πνεῦμα καὶ φιλοπερίεργον, οὐκ ἀκροθιγῶς ἐπελαμβάνετο καὶ τῆς μελέτης τῆς ἐν γένει φιλολογικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἐν Εὐρώπῃ κινήσεως, καὶ τερπόμενος κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτοῦ εἰς τὴν μελέτην τοῦ Voltaire, Chateaubriand, Boileau, Rousseau καὶ πολλῶν ἄλλων συγγραφέων ἐξόχων καὶ ποιητῶν, ἰδίᾳ δὲ ἐλαυνόμενος καὶ ὑπὸ τινος ποιητικοῦ οἴστρου, ἀχωρίστους εἶχε συντρόφους τῶν μελετῶν αὐτοῦ τὸν Dante, Tasso, Petrarca, Ariosto, ὑφ' ὧν ἐνθουσιαζόμενος ἔγραφεν Ἰταλιστὶ καὶ τινὰ ποιητικὰ δοκίμια· διὰ ταῦτα κράτιστος ἐγένετο γνώστης ἀμφοτέρων τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν γαλλικῆς καὶ ἰταλικῆς, ἣν μάλιστα εὐχερέστατα καὶ ἀπταιστώως ἔγραφεν. Ἐχων δὲ ἐξ οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς λαμπρὰς θρησκευτικὰς ὑποθήκας καὶ πεποιθῆσιν ἀκλόνητον εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων αὐτοῦ, μετ' ἀθυμίας ἄκρας ἔδλεπεν ἐξόχους εὐρωπαϊκούς ἐπιστήμονας καὶ σοφοὺς συγγραφεῖς ἀποβαλόντας πάντα θρησκευτικὸν χαλινὸν καὶ ῥιπτομένους εἰς τὰ ἀχανῆ καὶ ἐρεβώδη τέλματα τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν, τὰ γενήσαντα τὰ διάφορα μικρόβια τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν ἠθικῶν νόσων τῶν ἀπειλουσῶν νὰ ἀνατρέψωσι τὸ ἄρμα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου καὶ νὰ ῥίψωσι τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὸν ἠθικὸν θάνατον· διὰ τοῦτο

ὕπερβαλλόντως εὐχαριστεῖτο ἀναγινώσκων, ὅτι οἱ πλεῖστοι τούτων μετέγνωσαν καὶ ἐπὶ τέλος ἀποσκορακίσαντες τὰς ἑαυτῶν δοξασίας, ἐπανήρχοντο εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς πίστεως, ἐξ ἧς ἐξώκειλαν πρὸς μεγίστην ἑαυτῶν καὶ τῶν ὁπαδῶν των ἠθικὴν καὶ ψυχικὴν βλάβην.

Ἐπανελθὼν μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν αὐτοῦ εἰς τὸ προσφιλέστατον αὐτῷ πάτριον ἔδαφος, ἤρξατο μετερχόμενος τὴν φιλανθρωποτέραν καὶ κοινωφελεστέραν τῶν ἐπιστημῶν εἰς τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ μετ' ἀπραδειγματίστου ζήλου καὶ ἀφιλοκερδείας προσφερόμενος δωρεὰν καὶ μετὰ χάριτος, ἀκούμενος εἰς βίον λιτότατον, εἰς ὃν ἐπήρχον αἱ πρόσοδοι μικρᾶς κτηματικῆς πατρικῆς περιουσίας. Ἐραστής δὲ τοῦ ἐγγάμου βίου καὶ τῆς οικογενειακῆς ἐστίας, ἐνυμφεύσατο τὴν ὑπὸ πλείστων κεκοσμημένην ἀρετῶν καὶ ἐξόχου τυχοῦσαν ἀγωγῆς Ἀντζουλέταν Λοβέρδο, μεθ' ἧς ἀτυχῶς ὀλίγιστον ἔζησε χρόνον, διότι βάσκανος δαίμων ἐφθόνησε τὴν οικογενειακὴν αὐτοῦ ἡρεμίαν, εἰς ἣν ψυχῇ τε καὶ σώματι ἦν ἀφιερωμένος, καὶ μετ' ὀλίγα ἀπὸ τῶν γάμων αὐτοῦ ἔτη τὸ σκληρὸν τοῦ θανάτου δρέπανον ἀφήρπασε τὴν πεφιλημένην σύζυγον αὐτοῦ, πρὸς τὴν μνήμην τῆς ὁποίας ἔμεινε μέχρι τέλος τοῦ βίου αὐτοῦ στερρῶς καὶ ἀπαρηγόρητος, διαφυλάξας μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς δοθεῖσαν ἐπιτύμβιον ὑπόσχεσιν,

Τὰ δάκρυά μου τότε θὰ παύσουν
Ὅταν 'ς τὸ μνήμα τοῦτο μὲ θάψουν.

Καὶ μένει ὡς φιλέρημος τρυγῶν στερηθεῖσα τῆς ὁμοζύγου, ἀναλαμβάνει δὲ μετὰ παραδειγματικῆς ἀφοσιώσεως τὰ τε πατρικὰ καὶ μητρικὰ καθήκοντα πρὸς τὰ ἀπορραπισθέντα τῶν μητρικῶν αὐτῶν φροντίδων καὶ μεριμνῶν δύο αὐτοῦ τέκνα, καταβάλλει ὑπερβολικοὺς μόχθους καὶ φροντίδας, αὐτὸς ἐπιστατῶν ἐκ τοῦ σύνεγγυς εἰς τὴν ἐπιμεμελημένην ἀνατροφὴν των. Ἀλλὰ τύχη σκληρὰ καὶ ἀπάνθρωπος κατὰ βῆμα καταδιώκουσα αὐτόν, ἀφαρπάζει τὸ ἕτερον κατὰ τὸ ἔαρ τῆς νεότητος αὐτῆς, τὴν ἀγαπητὴν αὐτοῦ θυγατέρα Εὐρυδίκην καὶ τῷ ἐναπομένει ὁ πεφιλημένος αὐτοῦ υἱὸς καὶ κληρονόμος τῶν πατρικῶν ἀρετῶν Σπυρίδων, τοῦ ὁποίου ἡ νῦν ἐν τῇ κοινῶν Πάλλης ὠφελιμωτάτη, ἐπιστημονικῇ, κοινωνικῇ καὶ πολιτικῇ θέσει, ἀποδεικνύουσι τὸ ἀρτιμελές τῆς ἀνατροφῆς καὶ τὸ μέγεθος τῶν φροντίδων, ἃς ὁ πατὴρ κατέβαλεν, ὅπως ἀναδείξῃ ἐφάμιλλον αὐτοῦ ἀντιπρόσωπον τῶν πρὸς τὴν κοινῶν εὐεργεσιῶν τῆς οικογενείας αὐτοῦ.

Καὶ τοιοῦτος μὲν ὑπῆρξεν ὡς οικογενειάρχης καὶ ἰατρός. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον καὶ κοινωφελέστερον μέρος τοῦ βίου του δικαίως θεωρεῖται ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ δράσις. Καίτοι ἐκ φύσεως καὶ προαιρέσεως δὲν ἦτο πλασμένος διὰ τὰ πολιτικά, ἐν τούτοις αἱ ἰδιάζουσαι περιστάσεις, ὅφ' ἂς εὐρέθη ἡ ἰδιαιτέρα αὐτοῦ πατρίς ἀπὸ τοῦ 1868 καὶ ἐνεῦθεν, ἠνάγκασαν αὐτόν καὶ ἄκοντα νὰ λάβῃ οὐ μόνον ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν πολιτικὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ κύριον νὰ παίξῃ πρόσωπον εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς διαμάχας τῆς Ἐπαρχίας Πάλλης.

Καίτοι χαρακτῆρος ἀρχαϊκοῦ, δυσκάμπτου καὶ αὐστηροῦ καὶ μάλ-

λον ἀποκρουστικοῦ καὶ ἀκριβῶς ἄκρου ἀντιθέτου τῶν δημοκόπων, πρὸς αὐτὸν ἀπέβλεψαν οἱ συμπολίται αὐτοῦ καὶ συνεσπειρώθησαν, ὅπως ἀποκρούσωσι τὴν ἀπολυταρχικὴν πολιτείαν τοῦ Γεωργίου Ἰακωβάτου, ὅστις ἐκφανατίσας τὰ πλήθη, ἠπέιλησε νὰ καταπνίξῃ ὡς ἄλλος Νιαγάρας καὶ κατασυντριψῇ πᾶσαν ἐξέχουσαν ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ κεφαλὴν ἐν τε τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῷ πλούτῳ καὶ τῇ κοινωνικῇ ἐν γένει ἐπιρροῇ. Ἐν τῷ κινδύνῳ τούτῳ ἀναλαβὼν τὴν ἀρχηγίαν τῆς κατὰ τοῦ Ἰακωβάτου ἀντιπολιτεύσεως, μετ' ἄκρας ψυχραιμίας καὶ ἀποφασιστικότητος ἀντεπεξήρχετο καὶ διέλυε πᾶσαν πλεκτάνην καὶ τυραννικὴν ἐνέργειαν τοῦ ἐκφανατισθέντος πλήθους, ὡς δ' ἄλλος δ' Ἀχιλλεὺς ἐμφανιζόμενος πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ στρατοῦ, ἠνάγκαζε τὰς τάξεις τῶν ἀντιπάλων εἰς παντελεῖ ὑποχώρησιν. Ἐν τῷ ἐπαρχιακῷ τούτῳ ἀγῶνι χωρὶς νὰ γνωρίζῃ, οὔτε νὰ κολακεύῃ, οὔτε νὰ περιποιῆται τὰ πλήθη, κατώρθωσεν ἐν τούτοις νὰ σχηματίσῃ ἐπιτόπιον πολιτικὴν παγίαν καὶ ἤδη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ ὑφισταμένην, ἣν οὐδεὶς ἄλλος τῶν πρὸ αὐτοῦ ἢ τῶν συγχρόνων του κατώρθωσεν. Διὰ ταῦτα ἐξελέγετο συνεχῶς ἄρχων τοῦ δήμου, δημαρχεῖσας δ' ἐπὶ 13 συνεχῆ ἔτη, οὐ μόνον τὴν καθ' ὅλου πολιτικὴν τῆς Ἐπαρχίας Πάλλης διηύθυνεν ἀλλὰ καὶ αὐτὸς πάντοτε κατήρτιζε τοὺς βουλευτικούς ἐπιτυχάνοντας συνδυασμούς. Καὶ ἐν τῇ εὐρείᾳ βουλευτικῇ περιφερείᾳ αὐτὸς ἐχρησίμευσεν ὁ κυριώτερος σύνδεσμος τοῦ καθ' ὅλοκληρίαν τότε ἐπιτυχόντος ἐν Κεφαλληνίᾳ βουλευτικοῦ συνδυασμοῦ. Καὶ τελευταῖον κατὰ τὴν προηγουμένην βουλευτικὴν περίοδον, ἀπαξ μόνον ἀποδυσθέντα εἰς βουλευτικὸν ἀγῶνα, ἡ Ἐπαρχία Πάλλης, ἐκτιμῶσα τὰς πρὸς ἑαυτὴν μεγάλας ἐκδουλεύσεις καὶ τὸν ἀδαμάντινον τοῦ Ἀνδρὸς χαρακτήρα, βουλευτὴν ἀνέδειξεν.

Πῶς δὲ διεχειρίσατο τὰ τοῦ δήμου Ληξουρίου κατὰ τὴν πολυετῆ αὐτοῦ δημαρχίαν, ἀρκεῖ ὡς λίαν χαρακτηριστικὸν γεγονός τὸ ὅτι ἀδυνατῶν νὰ ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς δαπάνας πρὸς ἀποστολὴν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Σπυριδῶνος εἰς τὴν Ἑσπερίαν πρὸς ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν, ἠναγκάσθη νὰ ἀπαλλοτριώσῃ μέρος τῆς κτηματικῆς αὐτοῦ περιουσίας· καὶ ἀπεχώρησε τῆς δημαρχίας μετὰ διαχειρίσειν πολλῶν ἑκατοστίων χιλιάδων δραχμῶν, πενέστερος. Ἀρχηγὸς κόμματος καὶ ἐν Ἑλλάδι μάλιστα καὶ ἐν τῇ Πάλλῃ, ἐνθα διηνεκῆς ὄντως πάλη καὶ λυσσώδης διεξήγετο, τοῦ Γεωργίου Ἰακωβάτου ὑποδαυλίζοντος τὰ πάθη τῶν πολιτῶν μέχρις ἐμφυλίων σπαραγμῶν, ἐν τούτοις ἄρχων ὢν τοῦ δήμου, ἐφέρετο πρὸς πάντας ἐξίσου καὶ ἀμερολήπτως πρὸς τε τοὺς πολιτικούς φίλους καὶ ἐχθρούς· τοσοῦτον δ' ἐπακριβῶς εἶχετο οὐ μόνον τοῦ γράμματος ἀλλὰ καὶ τοῦ πνεύματος τῶν Νόμων καὶ διοικητικῶν ἐγκυκλίων, ὥστε πολλὰκις ἠρνεῖτο καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς στενοτάτους αὐτοῦ φίλους καὶ πολιτικούς θιασώτας τὴν ἐκδοσὴν πιστοποιητικῶν, ὡσάκις ἐφρόνει, ὅτι προσέκρουεν ἔστω καὶ εἰς γράμμα διοικητικῆς τινος διατάξεως. Ὅσάκις δ' ἐπέιθετο περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐκτελέσεως δημοσίας τινὸς πράξεως, προέβαινεν εἰς αὐτὴν μετὰ θάρρους καὶ ἀποφασιστικότητος, περιφρονῶν τὰς τε τῶν ἐνδιαφερομένων κολακείας καὶ τὰς ἀπειλὰς τῶν ἀντιφρονούντων.

Ἐπίσης δ' ἔεχον ἐπεδειξάτο πολιτικὸν θάρρος καὶ συνετώατα ἐπολιτεύθη, καθ' ἣν ἐποχὴν προκειμένου νὰ χειραφετηθῇ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑπτανήσου ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ὑπαχθῇ πρὸς τὴν τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος, ὁ Γεώργιος Ἰακωβάτος μικροῦ ἐδέησε νὰ γεννήσῃ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Πάλλης σχίσμα θρησκευτικόν, συμβουλευῶν καὶ προτρέπων τοὺς ἑαυτοῦ φίλους νὰ μὴ ἀναγνωρίσωσι κεφαλὴν Ἐκκλησιαστικὴν τὴν Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ξεσχίσωσι τὸν περὶ τούτου τόμον τοῦ Πατριαρχείου καὶ νὰ γείνη ἀφορμὴ καὶ ἱερεῖς νὰ φυλακισθῶσι καὶ οἱ ναοὶ ἐπὶ πολὺ νὰ μένωσι κεκλεισμένοι οὐ μόνον ἀλλὰ καὶ οἱ ἐνορῶνται ἐκάστου νὰ χωρισθῶσιν εἰς δύο ἀντιμαχόμενα καὶ ἀλληλομισούμενα στοιχεῖα, καὶ βεβαίως ἄνευ τῆς ἠθικῆς καὶ ἰσχυρᾶς μεσολαβήσεως τοῦ Χαριτάτου, τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης Ἐκκλησιαστικοπολιτικῆς στάσεως θὰ ᾗσαν δεινά.

Λίαν φιλόπατρις ὦν καὶ διακαῶς ἐπιποθῶν τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ δούλου Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῆς Κρήτης τοῦ 1867, ἐγένετο ἐν ἐκ τῶν δραστηριοτέρων μελῶν τῆς τότε συστηθείσης ἐπιτροπῆς ὑπὲρ τῆς Κρητικῆς ἐπαναστάσεως καὶ μετὰ θρησκευτικοῦ ὄντος ζήλου καὶ μεγάλης φιλογενείας περιέθαλψε τοὺς εἰς Κεφαλληνίαν πρόσφυγας Κρήτας.

Τοιοῦτος ὁ βίος τοῦ ἀνδρός, οὗ παραθέτομεν τὴν εἰκόνα, πλήρης θυσιῶν, αὐταπαρνήσεως καὶ φιλοπατρίας, διὰ παντοίων ἀρετῶν ἀνθοστεφής, πρότυπον γενόμενος εἰς μίμησιν οἰκογενειακοῦ, κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ βίου.

Ὁ Ἰωάννης Τυπάλδος Χαριτάτος, ὁ ὑπὸ οἰκογενειακῆν, κοινωνικῆν, καὶ πολιτικῆν ἐποψιν, πατριάρχης τῆς ἐπαρχίας Πάλλης ἐν τῇ παρουσίᾳ γενεᾶ, ἀπέθανε τὴν 10ην Μαΐου 1895, ἅπαντες δ' ἐθρήνησαν διὰ τὴν ἀπώλειαν, ἣν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ὑπέστη ἡ Ἑπαρχία, καὶ διὰ τὸ δυσπλήρωτον κενόν, ὅπερ ἐγκατέλιπεν, οἱ τε φίλοι καὶ πολιτικοὶ ἐχθροί, καθόσον ἀτομικὸν ἐχθρὸν οὐδένα οὔτε εἶχεν, οὔτε ἠδύνατο νὰ ἔχη, ὡς ἐκ τοῦ ἀρίστου τρόπου, καθ' ὃν ἐβίου. Οὐδέποτε κηδεῖα ἐγένετο ἐν Ληξουρίῳ περιδοξότερα καὶ μᾶλλον ἐπιβάλλουσα, ὡς ἡ τοῦ **I. Χαριτάτου**, καθόσον οὐ μόνον ἐξ ὅλης τῆς ἐπαρχίας ἀκράτητον καὶ μετ' ἄκρου σεβασμοῦ συνέρρευσε ἀπειρον πλῆθος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς πλησίον πόλεως Ἀργεστολίου, πλείστοι ὅσοι τιμῶντες τὴν μνήμην τοῦ μεταστάντος. Διετάχθησαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τηλεγραφικῶς ὁ τε Νομάρχης καὶ ὁ Φρούραρχος Κεφαλληνίας, ὅπως συνοδεύσωσι τὸν νεκρὸν καὶ τῷ ἀποδοθῶσιν αἱ κεκατονισμέναι στρατιωτικαὶ τιμαὶ ὡς ἰππότη τοῦ Χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος. Πλείστοι καὶ πολυτελέστατοι κατετέθησαν στέφανοι, ἐν οἷς διακρίνοντο ἐξόχως ὁ τοῦ τότε ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ν. Μεταξᾶ, Θάνου Τ. Μπασιᾶ, Πέτρου Τ. Ευδιᾶ, Σπ. Τ. Φορέστη, οἰκογενείας Λοβέρδου κλπ., ἐτάφη δὲ ὁ **I. Χαριτάτος**, οὗ τὸν νεκρὸν ἀπεχαιρέτισαν δι' ὠραίων λόγων διακεκριμένοι λόγιοι, ἐν τῷ πλησίον τῆς πόλεως μονηδρίῳ τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος ἐν τῷ τάφῳ τῶν περιληφθέντων αὐτῷ συζύγου καὶ θυγατρὸς.